

Kállay Kotász Zoltán A HELY BEMUTATÁSA

Körös-körül gödrök, sóderhalmok, összehányt deszkák.
A marokkó-játék pálcikái zuhannak így egymásra,
ha a kéz elengedi őket.

Kapu nem volt.
Mint barlang szájába,
a homlokzaton át beléptünk a lyukba,
térdig érő lépcsők a félhomályban,
hegymászóként feszítve a lábam igyekeztem a nyomukban maradni,
hogy felérjek... ahova fel kell.

Ajtó, tárva.
Már benn kopogtak a lépteik, visszhangosan, szavakkal keverve.

Sehol semmilyen bútor.
Csupasz, hófehér falak.
Idegen illat.
Utolérem őket.
– Menjünk ki az erkélyre! – harsogja apa. – Elképesztő a panoráma!

Az egyik szoba falán vágat, a vágat előtt párkány.
Kirohannak rá,
apám egészen a szélére áll, cipője orra a semmiben,
nővérem is fél lépésre onnét.
– Ehhez mit szóltok? – hadonászik apa. – Sváb-hegy,
Sas-hegy, Gellért-hegy, Várhegy!
Moszkva tér!
Tudtátok, hogy régen a Moszkva tér helyén tenispálya volt?

Megállok a vágatban, a küszöbön, kapaszkodom anyu kezébe.

Hol van innen a villamos?
Háztetőről a neonreklám?
Nincsenek szomszéd házak! Se utca!
Boltok? Cukrászda? És a többi ember?
Gödrök, kupacok, széthányt lapátok... Talicska...
Óriások elhagyott homokozója...
Aztán csak végtelen mező, és a távolban, fák takarásában piros háztető.

– Amíg nincs korlát, nem költözünk be – szól anyám.

Szédelgek vissza, a szobák
padlóján fehér por, léptek nyoma. Különböző méretűek.

Lépcsőház, félhomály,
lefelé még nehezebb menni,
ásít a tér,
szippant, hogy fejre bucskázzál.

Végre lent.
Anyu és apu beszélgetnek,
nővérem jeleket firkál egy hordó oldalára,
szaladok oda, mutatja, hol találta az eszközt. „Kréta.”
Keresek én is, találok, nem fog olyan jól.

– Mikor viszik el a sittet?
Apám válaszolna, de közējük toppanok, felnéznek.
– Itt nem lehet lakni – jelentem ki lihegve.
– Nem? Miért nem? Mondjad, kismester!
– Mert... Mert... – erőlködök, hogy eszembe jusson a megfelelő szó.
Dülöngélnék, tenyerük a hasukon, kacagnak.
Megbolondultak?

Szerencsére nem.
Beülünk a Ladába, és hazamegyünk a Móricz Zsigmond körtérre.

kép | fortepan.hu